

In de warrige eiken aan de buitenkant van het Staelduinse bos zitten de man-kneutjes liefelijk voor zich uit te zingen en een enkele man-putter in zijn prachtig verenkleed, zwart schedeltje, purper gezicht met witte wangen en zwart-geel-witte vlerken doet er niet voor onder. Later in het jaar ziet men er de putters niet meer, het zijn zeker voorjaarsstrekken, die op hun lange tocht in het Staelduin neervallen als welkome pleisterplaats op hun verdere tocht naar het Oosten.

Zanglijsters schetteren hun lied, dat Carl Linnaeus (1707 geboren) het mooiste vogellied vond dat hij kende. Spreeuwen zitten in extase te kwetteren op een boomstomp. Ook de roodborsttapuit, man en vrouw zijn er alweer. Twee vlinders, kleine vossen, klappen met hun vleugels om maar zoveel mogelijk van de warme zon op te vangen. De vlinders hebben de winter doorgebracht op een beschermde plaats in een holte onder de balken van een boerenschuur.

De kieviten zijn al sinds Februari in de omringende polders, terwijl de wintergasten nog niet alle weg zijn. In de top van een hoge populier zit een troepje schuwe kramsvogels; het zal niet lang meer duren of ze trekken naar het Noorden, naar hun broedplaatsen in Duitsland of Oost-Europa. Een geelgors — er zijn er altijd vele in het Staelduin — houdt zich onledig met het vangen van vliegen en is in het geheel niet schuw. De goudplevieren zijn ook op de doortrek naar Midden-Europa, dikwijls tezamen met kieviten. Een vlucht witte kwikken trekt piepend Noord-Oostelijk. Troepen kneutjes zwermen aan de buitenkant van het bos en zijn gaarne in de onkruidveldjes rondom het lage hout. De bonte kraaien zwerven met zware vleugelslag, moe van de lange winter en het zal niet lang meer duren of ze zijn schier ongemerkt vertrokken naar hun broedgebieden achter de Elbe. Tureluurs, grutto's en vele andere weidevogels zijn er in de polders rondom.

Ook de plantenwereld blijft niet achter; voorjaarsvroegeling heeft bloempjes, klein kruiskruid, veldkers, speenkruid, klein hoefblad vragen de aandacht. Met een niet te stuiten kracht barst het leven uit.

Verder het Staelduin ingaande stuiten we al gauw op grote aantallen bunkers, hele complexen grote betonnen blokken van meters hoog, die het bos een lelijk aanzien geven. Een souvenir van de bezetters, nooit meer weg te werken, of ten koste van duizenden guldens. Het bos verkeert in een deplorabele toestand. Vele eiken en beuken zijn afgezaagd of zwaar beschadigd door ontploffende granaten. De aalscholverkolonie is uitgeroeid of naar elders vertrokken, mogelijk eerst naar de Voordes, waar ze bij de reigers in de hoge iepen zaten. Nu zijn ze ook daar weer verdreven. Het is niet langer aan te zien en ontgoocheld verlaten we het bos, terdege uitkijkend om niet in een van de vele bomtrechtergaten van meters breed en diep en half met groen water gevuld, te vallen. De vogels echter trekken zich er niets van aan. De tiftjaf fluit zijn tweetonig liedje, de vink slaat dat het schalt, maar wij komen hier toch voorlopig niet terug. Dat was in het vroege voorjaar van 1946.

(Wordt vervolgd.)

JONGE STAARTMEZEN